

Ahol a hajléktalan emberek voltak a sztárok

Hajléktalan tehetségek fedél alatt

Október elején a Hajléktalanok a Hajléktalanokért Hét keretében rendhagyó tehetségkutató versenyt szerveztek a Fővárosi Közterület-felügyelet Akadémia utcai színháztermében. A gálaesten azok a fedél nélküliek léphettek fel, akik továbbjutottak a Mathias Corvinus Collegium hallgatói és önkéntes egyetemisták által szervezett válogatón. A közönség meghallgathatta a Máltai Szeretetszolgálat hajléktalan zenészek alkotta együttesét is. Kovács Orsolya projektvezető személyes hangú beszámolója.

Mi kell ahhoz, hogy egyszerre lássunk több mint százötven szempárt könnyesen, miközben a hozzájuk tartozó arcokon széles mosoly húzódik? Nos, pontosan 36 olyan művész, aki képes mindezt előidézni egy megható este keretében. De ne szaladjunk ennyire előre.

Az év elején, januárban járunk, amikor a Mathias Corvinus Collegium négy hallgatója eltökélte, hogy megismerkedik a budapesti hajléktalanság problémájával, hogy idővel képes legyen majd valamilyen formában segítséget nyújtani. Itt magamhoz is ragadnám a szót, és elárulnám, hogy két „jótündernek” köszönhetően alkalmunk nyílt meglátogatni a hajléktalan ellátó intézményeket és az utcán élő hajléktalanok egy részét, hogy saját magunk tapasztaljuk meg a hajléktalan lét állomásait. Ez a saját szemmel túra jó adag ihletet biztosított számunkra, hogy megalkossuk projektünk küldetését és kirajzolódjon saját szellemisége. Hónapok teltek el, amit tervezéssel, adomány-gyűjtéssel, önkéntes-toborzással és a hajléktalan tehetségek felkutatásával töltöttünk, hogy október első hetére minden összeálljon a Hajléktalan Tehetségkutató Válogatójára és Gálaestjére.

A Válogató napján rengeteg izgatott versenyző gyűlt össze a Máltai Szeretetszolgálat központjának aulájában. A folyosókon életút-felnevő önkéntesek dolgoztak, akik az éppen nem fellépő versenyzőket faggatták életükről és művészetükről, nem titkoltan azzal a szándékkal, hogy közben oldják feszültségüket és növeljék lélekjelenlétüket a közlő produkciók idejére. Mindeközben az aula sarkában serényen dolgoztak önbizalom-növelő önkénteseink, akik feladatkörükhöz hűen a felfrissülni vágyó jelentkezőket és kísérőiket szolgálták ki finomságokkal és kedves szavakkal. A hatás sem váratott magára sokáig, percek alatt családias hangulat teremtődött meg a színpad környékén, ahol szép sorban bemutatják produkcióikat az első versenyzők. Bemutatkozás, előadás, zsűri értékelése, majd mindez újra és újra megismételve minden szereplőnél, amíg az utolsó egyéni sorszámmal érkező jelentkezőt is meghallgatja a közönség. Amíg a zsűri a színpad mögött értékeli, a versenyzőket a hajléktalanokból verbuválódott AHA-színpad szórakoztatja. Az eredményhirdetés nagy öröm mindenkinek, a színvonalas produkciónak hála ugyanis a döntőbe nem jutott jelentkezők is lehetőséget kapnak egy közös produkcióban való éneklésre.

Két nappal később ugyanazok az izgatott arcok az Akadémia utcában. Mindenki csinosan, kedvesen mosolyogva és tele segítőkészséggel érkezik, hogy mindent időben elő tudjunk készíteni a Gálaestre. Munkába lendülünk. A versenyzők próbálnak, az önkéntesek ajándékokat és szendvicseket készítenek, mi szervezők pedig igyekszünk kezünkben tartani az eseményeket és fogadni a kíváncsi sajtósokat. Az idő hihetetlenül felgyorsul, és már érkezik is a belépő gyanánt szolgáló könyvekkel a közönség. Itt az ideje, hogy megnyissam a Tehetségkutató Gálaestjét. Nagyot lélegzek a színpad-feljárónál, szükség van most minden erőre, hogy a nagyközönség megérezze: szívek és lelkek összefogva dolgoznak a ma este sikeréért. Merthogy tényleg hajléktalanokkal tettünk a hajléktalanokért. Megmutatták, hogy mennyi tehetség van bennük, ami felveszi a versenyt a művészvilág legjobbjával is, odaadásban és hitelességben különösen.

Van itt minden. Szavaltat, ének, zene, sokszor saját alkotásaikkal rukkolnak elő a döntősök. A zsűri alig jut szóhoz, mégis mindenkire intéz néhány biztató mondatot. Most először merek körülnézni. És alig merem elhinni, amit látok. A közönség soraiban – ahol aznap este egymás mellett ültek hajléktalanok, egyetemisták és dolgozó emberek – mindenkinek volt fedél a feje felett. Ez a

fedél pedig nem cserepekből, hanem szeretetből állt. És ezt nem csak ez emberek sötétben csillogó szeme árulta el, hanem az a hatalmas vastags, amivel a fellépőket illették, és amivel most képzeletben én is megjutalmazok minden kedves vendéget, önkéntest és résztvevőt. Mert részesei lettünk egy élménynek, amit mi magunk teremtettünk.